

som han i Grunden er imod, mener jeg rigtig nok ikke er det rette Hverv at give ham. Om det Spørgsmaal, om ikke selve Kolonialloven ogsaa skulde være lidt uheldig, skal jeg ikke udtale mig videre. Kun skal jeg bemærke, at det unegteligt ser noget underligt ud, naar man lægger Mærke til, hvad der forresten er oplyst i Betænkningen, at der af Mandtjøn paa St. Croix er 4,746 over 25 Aar, og at af disse ere kun 219 indfrevne Bølgere, af hvilke der igjen var — tror jeg — kun 104, der have stemt paa de 13 Kolonialmedlemmer. Naar der af imellem 4 og 5,000 Mænd kun bliver ca. 100 Bølgere, kunne vi vide, at Tilstanden ikke kan være god; at der skal en god Organisation til at holde de Mænd oppe, som blive valgte af saa faa Bølgere, og at der navnlig skal en kraftig Styrelse fraoven, som kan sætte Liv deri, vil man ikke kunne negte. Grede Medlemmer ville jo af § 18 i Kolonialloven af 27de November 1863 kunne se, at det, der førdres for at være Bølger og valgbar, er enten en Eiendom, der indbringer i aarlig Løse mindst 75 vestindiske Daler paa St. Croix og St. Jan og mindst 150 Daler paa St. Thomas, eller en fast aarlig Indkomst af 500 Daler. Dette er ganske vist for høi en Valggenus, og det er ogsaa tilbøieligt udtalt af Kolonialraadet paa St. Thomas og i alt Fald i en Ansøgning, der er understrevet af 1,111 Ansøgere. Naar Tilstanden er saaledes, skal der som sagt, for at der skal komme nogenlunde Liv deri, være en ganske udmærket Styrelse foroven; men en saadan tror jeg har været savnet, og jeg skal paavise, hvorfor jeg tror det. Jeg skal saaledes henviser til de Arbeidsregulativer, som bleve vedtagne den 26de Januar 1849, og som endnu gjælde derovre. Disse Arbeidsregulativer bestemme, at der skal arbeides 5 Dage ugentlig, at der skal mødes ved Solopgang, at Arbeidernes Navne og Nummere skulle raabes op, at der skal arbeides i saa og saa mange Timer og spises i saa og saa mange Timer, og at de derfor skulde have den og den Betaling. Der er et Ordsprog, som siger, at man kan trække Koen til Vandet, men ikke true den til at driffe, og jeg vil anvende dette

ligeoverfor disse Folk; man kan maasse nøde dem dertil, det er muligt, at man kan tvinge dem til at slutte Alford paa denne Maade, men jeg tror ingenlunde, at det er heldigt hverken for dem eller for Arbeidsherrerne. Arbeidsherrenes Flertal synes rigtig nok at mene det, og Guvernøren synes ogsaa at mene det, da han i Grunden ikke har gjort Noget for at faa Arbeidsregulativene forandrede; men jeg tror ikke, at det kan være meget heldigt. Alfordarbejde maa ikke finde Sted derovre og netop disse Arbeidsregulativer have tilfølg, at en stor Del af Befolkningen reiser til Byerne, og at fremmede Arbeidere vandrer ind i stedet. Dette Forhold er ikke heldigt for Arbejderne, som man muligens har villet beskytte, og det kan heller ikke være heldigt for dem; der nie Forden. Jeg kan i den Henseende ogsaa støtte mig til et Minoritetsvotum, som nogle mere frivillige Mænd i Kolonialraadet have afgivet. Jeg skal med vor høitærede Formands Tilladelse oplæse blot nogle faa Linier deraf. De lyde saaledes: „At Lovgivningen paatager sig, at berøve Arbeidshæren og Arbejderne Friheden til at bestemme Bødelaget, enten i Penge eller andre Goder, for det præsterede Arbejde efter gjensidig Overenskomst, er saa aabenbart stridende imod den naturlige Ret, saa demoraliserende med Hensyn til de derved forarsagede Omgaaelser af Loven, saa skadeligt med Hensyn til den Produktion, der skal opnaas ved Arbeidskraftens, Kapitalens og Driftsdygtighedens Samvirken, og følgelig paa de offentlige Indtægter, saavel som paa de Enkeltes materielle Velvære, og endeligen er det saa vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at gennemføre et saadant Princip i det virkelige Liv, at der maatte aldeles extraordinære og exceptionelle Omstændigheder til for at retfærdiggjøre dets Anvendelse.“ Saaledes udtaler Minoriteten i Kolonialraadet sig i en Erklæring, som den har afgivet. Jeg tror ikke, at Noget skulde kunne bestride dette, og det forekommer mig at være meget mærkeligt, at Regjeringen herhjemme og Guvernøren — og de have dog nogen Magt, thi Regjeringen udnævner som bekendt 5 af Kolonialraadets 18 Medlemmer. — ikke bestomindre